
Skovsnæppen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Skovsnæppen

4

Skovsnæppen

Skovsnæppen

Skovsnæppen

Af Kaj Munk

Nat.d.20.11.38[1]

DER er ikke noget, der kan faa et Jægerhjerter til at klappe som den Fugl Snæppen. Skyldes det, at den er saa smuk? at den smager saa dejligt? at Vildthandleren betaler den saa dyrt? at den er saa svær at skyde derinde mellem Træerne? Jeg ved det ikke. Kommer det ikke først og fremmest af, at den er det, som bevæger alle Menneskehjerner, nemlig Tilgiften? De og de Flokke Agerhøns ved vi, vi har paa Terrænet; paa den og den Tid af Aaret plejer Gæssene at komme trækkende. Men Skovsnæppen - den ved man ingenting om; lige med-et saa er den der. Dær kommer man hjem med sine Varer fra Købmanden, og hvad er den Pose? min Sandten en Skænk Bolcher til Børnene, ja, er det ikke mageløst!

Jeg for mit Vedkommende faar et Stød i Hjertekulen, naar Snæppen pludselig svingler frem gennem Grantoppene henne i Plantagen. Jeg elsker den, det utroligt lange Næb, det kloge, kloge Blik fra de sorte Øjne, de bløde, varme Farver i dens Fjer, og Flugten, der præsenterer sig tilfældig og uviss, og som er lynende sikker og snar. Jeg elsker den, jeg vil have den med mig hjem, og saa snyder den mig; den ved, jeg er bleven forhippet, og den benytter sig af det; først trækker den Hunden med sig imellem Smaagrænerne, hvor de staar saa tæt, at jeg ikke kan følge, saa klapper den i Hænderne og gaar op, forsvinder i Glimt mellem dækkende Grene, saa det ikke er muligt at skyde. Og et Kvarter efter kommer den tumlende ud fra Træerne lige imod mit Ansigt, slaar et stejlt Slag op over min Hue og er væk, inden jeg faar karussellet mig rundt. Saa er den forsvundet en Time, og jeg opgiver og gaar hjem. Men idet jeg drejer ind igennem Haven og træder over Grøften med det rindende Vand, hvem staar saa dernede paa Bunden med skrævende Ben midt i Strømmen og kigger op paa mig med Hovedet en Smule paa Skraa? ”Der lurede jeg dig”, siger vi samtidig til hinanden, og saa har den vips kastet sig op i Luften og svirrer ud mellem Elletræets knortede Grene og er paa Vej til Plantagen igen. Hundene og jeg bagefter. Og paa den brede Tværvej tager Hønehunden sitrende Stand, og der sidder Snæppen lige under dens Næse fire Alen fra min Fod. Saa ender Legen da, mener jeg, og rykker frem; da stryger den mig pludselig forbi bagfra, jamen det er jo umuligt, jeg kaster et Feberskud efter den og opdager saa, at det var en anden; for nu først letter den første; hoho, jeg har eet Skud endnu; men tror De ikke, at den unge Hund er blevet skør af at have Fuglen saa nær paa sig? den sætter efter, og jeg kan ikke skyde for Hunden. Nu er jeg kørt træt. Jeg lader Hundene gaa, som de lyster, og sætter mig selv ved en Gran med Geværet hvilende sig ved min Side. Kommer saa ikke Vindspilleren dinglende nok saa nonchalant gennem Luften og lander paa Enden af min Bøssepipe. Mine Herrer Jægere, hvad skal man gøre med en Snæppe,

der har sat sig paa Bøssemundingen? Bruge den til en Historie, ikke sandt, og dermed lade sig nøje.

//name="bookmark0">*Kaj Munk*//